

Sygn. akt II CSK 659/16

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku Z. S.
przy uczestnictwie A. B., A. K., B. M., X. Y., D. M., F. M., M. M. i Z. M.
o dział spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 marca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie Z. S.
i uczestniczki postępowania A. B.
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 30 marca 2016 r., sygn. akt I Ca (...),

- 1) odrzuca skargę kasacyjną wnioskodawczynie Z. S.;**
- 2) odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej uczestniczki A. B..**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. skarżący jest zobowiązany do wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Przepis ten musi budzić poważne wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej jego wykładni przez judykaturę i orzecznictwo. Argumentacja uczestniczki powołana w uzasadnieniu wniosku ogranicza się do stwierdzenia, że istnieje potrzeba wykładni art. 172 w zw. 336 k.c., budzących poważne wątpliwości w postaci możliwości ich zastosowania w przypadku, gdy osoba korzystająca z rzeczy i właściciele nie mają świadomości jej istnienia. Wątpliwość skarżącej sprowadza się zatem nie do kwestii rozumienia treści lub znaczenia normy prawnej z punktu widzenia ustalonych reguł wykładni a do możliwości subsumowania faktów ustalonych w postępowaniu pod abstrakcyjny stan faktyczny zawarty w hipotezie normy prawnej, czyli do stosowania prawa, które nie jest objęte przesłanką określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Skarżąca nie poczyniła nadto we wniosku żadnych wywodów prawnych uzasadniających istnienie poważnych wątpliwości, co w konsekwencji nie pozwala na ocenę, czy rzeczywiście wątpliwości takie zachodzą.

Ponieważ wniosek o doręczenie uzasadnienia postanowienia Sądu drugiej instancji został złożony wyłącznie w imieniu uczestniczki A. B., która jako

pełnomocnik wnioskodawczynie nie złożyła go także w jej imieniu, skarga kasacyjna wnioskodawczynie podlega odrzuceniu.

Z tych względów orzeczono na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. oraz art. 398⁶ § 3 k.p.c.

jw

l.n